

Kázání Ulricha Parzanyho
na bohoslužbách pro spolupracovníky ProChristu, 2. března 2013

Srdečně vás zdravím v Božím jménu, vás všechny, kdo chcete se zápalem a láskou předat druhým lidem, co vám Bůh daroval a co chce darovat všem lidem.

To je téma tohoto týdne. Chceme to, co nám Bůh dal na vášnivě, planoucí lásce předat lidem, na které Bůh nezapomněl. Přestože oni často na Boha zapomínali. Tak o tom mluví text písně, která je mottem tohoto týdne: Bůh na nás nezapomněl.

Vítám vás tedy srdečně tady ve Štutgartu, ale také na všech přenosových místech a u televizních obrazovek. Vám, kdo jste u televize, chci říci: Pokud jste během několika posledních minut přemýšleli nad tím: Co to vlastně je? Bohoslužby pro spolupracovníky ProChristu? To se mě netýká, nemám to vypnout? Nedělejte to! Chceme vám dát nahlédnout do zákulisí. Chceme, abyste měli možnost podívat se křesťanům pořádně do karet – mohlo by to pro vás být zajímavé. Mohlo by být zajímavé vidět, že existuje energie lásky, která doopravdy proměňuje náš život.

Přemýšlel jsem o tom, co pro vás udělám dnes večer, co vám mohu dát. To nejlepší, co vám mohu dát, je slovo z Písma svatého. Našel jsem dvě věty, které jsou velmi hutné. Napsal je apoštol Pavel. Křesťanům ve sboru v Korintu. Zachovali se nám dva dopisy ze čtyř, které Pavel do Korintu napsal. V 2. listu Korintským, ve 4. kapitole, verše 6-7 se říká: „Neboť Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.“ To je silná věta. Hned ji kousek po kousku rozpletu. A pokračuje to: „Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.“

Tyto dvě věty říkají něco o tom, co se bude dít během příštího týdne a čemu máme rozumět. Krátce před tím Pavel napsal: „Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše.“ Tedy: nezvěstujeme sebe, ale Ježíše, to že on je Pán. A pak popisuje, co se vlastně odehrává, když člověk mluví o Ježíši Kristu druhým lidem, a nemusí to být jen takovému velkému počtu jako tady v hale nebo přes televizní obrazovku, ale také mezi čtyřma očima, v osobním rozhovoru.

Co to je, když mluvíme o Ježíši? Je to reklama? Je to informace? Chceme lidi indoktrinovat? Chceme je překecat? Co to vlastně je? Je to obrovský zázrak, ke kterému dochází a který přesahuje veškeré vaše chápání.

A pak přijde ona komplikovaná věta: „Neboť Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘.“ Říká: kdybych chtěl popsat, co to znamená, co to je, když mluvíte o Ježíši, pak musím sáhnout až ke Stvořiteli a zázraku stvoření na počátku. Bůh řekl: „Buď světlo! A bylo světlo!“

Bůh, který řekl: „Ze tmy ať zazáří světlo“, osvětlil naše srdce. To nevypadá na baterku nebo na svíčku. V řečtině, v řeči kterou byl Nový zákon napsaný, je doslova: „Bůh, tedy ten, kdo na počátku stvořil světlo, zazářil ve vás.“ To je energie! Zazářil ve vás. Ale na co to je? Proč? Kde a kdy k tomu dochází?

Pavel pokračuje: „Zazářil ve vás, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.“ Znamená to, že když vás slyší, jak druhým vyprávíte o Ježíši, působí Bůh, že vzchází světlo. Rozsvěcí se reflektor. A lidé, kteří poslouchají, náhle vidí tvář ukřižovaného Ježíše. A v této Ježíšově tváři Boží slávu.

Je třeba připomenout, že když Bible mluví o Boží slávě, neznámá to jen to, co obvykle v češtině: nádherný, velkolepý, překrásný. Boží sláva, to je Boží skutečnost, kterou normálně nevidíme, protože naše smysly toho nejsou schopné. Když Bůh pronikne do naší reality a dá něco pocítit, dá něco poznat, svou záři, svou sílu – to je Boží sláva. Poznat Boha. V jeho skutečnosti. K tomu dochází, říká Pavel. Osvítí vás Boží stvořitelská energie. Sám Bůh vás osvětlí, osvětlí, když druhým vyprávíte o zdroji světla, který k nám přišel v Ježíši. Ti v tváři ukřižovaného Ježíše vidí Boží skutečnost.

Možná se vám to zdá komplikované. Dovolte mi, abych vám vyprávěl jednu zkušenost, která mě ovlivnila na celý život. Byl jsem v Hamburku na návštěvě u jednoho faráře, který pocházel z Rumunska a byl Žid. Jmenoval se Moskovitz, krásné jméno. Mluvili jsme o spoustě věcí a došli jsme také na to, jaký je náš vztah k izraelskému národu. A já jsem říkal, že to velice hluboce cítím tak, že my Němci po všem strašlivém, co jsme udělali židovskému národu, nejsme ti praví, kdo by měli otevírat ústa a velkolepě Židům vyprávět o Ježíši a o Boží lásce. A on se rozzlobil a řekl: „Myslíte si, že by nějaký nevěřící Žid mohl uvěřit v Ježíše jako svého Mesiáše v noc, kdy probíhal pogrom, surové pronásledování Židů?“

A já jsem řekl: „Ne, to nejde. Nebo ano?“

A on mi řekl: „Důkaz sedí přímo před vámi.“

A vyprávěl mi svůj příběh. Bylo mu šestnáct a žil ve městě Jaš na rumuské hranici s Moldávií. Pak přišel den strašlivého pogromu ve městě. Společně se setrou běželi městem a hledali nějaký dům, kde by se mohli schovat, ale nikdo jim neotevřel. Nikdo je nepustil dovnitř. Ale znal ještě jednu adresu. Kdysi tam kvůli něčemu byl a vzpomněl si na dům norské misijní organizace pracující mezi Židy. Šli tam, zazvonili a dveře se hned otevřely. Otevřela jim jedna sestřička diakonka, sestra Olga, oba dva vzala dovnitř. Ocitli se uprostřed domu, který byl totálně přeplněný samými útočiště hledajícími Židy. Jediný kousek místa byl ještě na schodech do sklepa. Tu noc seděl na schodech do sklepa. Dům plný vystrašených lidí. Městem obcházela hrůza.

A pokračoval: „Znovu a znovu jsem viděl obličej sestry Olgy. Totálně unavená. Totálně přetížená tím množstvím lidí, pro které mohla udělat sotva to nejnutnější, kterým ale přesto poskytla ochranu.“ A pak řekl: „Tu noc jsem na těch schodech viděl v obličeji sestry Olgy slávu Mesiáše Ježíše.“ A věděl jsem: Ješua je Mesiáš, Ježíš je Mesiáš. A na těch schodech do sklepa jsem se modlil: „Tobě, Ježíši, patří můj život.“

Když Pavel říká: Když mluvíte o Ježíši, bude na vašem životě svítit Boží sláva jako světlo, které Bůh stvořil na začátku času. Lidé uvidí obličej ukřižovaného Ježíše. A v něm Boží slávu. Samotného Boha v jeho majestátu. V jeho síle. V jeho skutečnosti. Žádná mlhavá idea. Žádné vyšší bytí. Žádná filosofická formule. Stvořitel nebe a země. Který nám v Ježíši nabízí svoji lásku.

Pavel říká: Musí k tomu dojít. Když mluvíme o Ježíši a říkáme, že to je klíčová postava, že to je Pán, že může dát do pořádku náš život. Proto ho lidé musí poznat. Spojit se s ním. Když to budete zvěstovat, Bůh zaslibuje, že se svými slovy a argumenty nebudete sami, ale že on do vás zaslíbí neslýchanou silou, ne abyste vy byli hrdinové, ale aby ve vašich slovech a vašich tvářích bylo vidět slávu ukřižovaného Krále Ježíše. To je přece něco neslýchaného.

S tímto zaslíbením jdeme do týdne, který je pře námi. Ne, nevěřte, že byt' jen jediný z nás věří technice nebo velkým počtům lidí nebo metodám, to všechno nic nezmuže. Jediné, co pomůže, je, aby lidé – a vůbec nezáleží na tom, co ve svém životě doposud zažili, jak daleko nebo blízko jsou Bohu, zda na něho zapomněli nebo se jím zabývali, na tom nezáleží – aby se lidé setkali s Boží skutečností, s Boží slávou, ve chvíli, kdy slyší o Ježíši a vidí tento obličej Ukřižovaného, který chceme namalovat vykreslit před jejich očima, obraz Ježíše, který je Boží láska vtělená do postavy člověka.

Jedině v případě, že se stane tohle, uvěří člověk v živého Boha. Nic jiného nám k tomu nepomůže. Nic. Tomuhle ale můžeme věřit, protože Ježíš sám řekl: „Kdo slyší vás, slyší mne, a kdo odmítá vás, odmítá mne; kdo odmítá mne, odmítá toho, který mě poslal.“ Doslova tak to Ježíš řekl. Můžete si to přečíst v Lukášově evangeliu, kapitola 10, verš 16. To je zaslíbení. Na to se spoléháme.

Když si to člověk uvědomí a když to přijme, mohl by si myslet: „No tohle!“ A mohl by zpychnout. Podívejte, kdo jsme! Takovéhle zaslíbení.

„Hezky pomalu,“ říká na to Pavel. Jen se nestarejte, Bůh sám se stará o to, abyste zůstali oběma nohama na zemi. A Pavel pokračuje: „Tento poklad máme však v hliněných nádobách.“ Tohle nezměrné bohatství, že Stvořitel sám s celou svojí stvořitelskou energií a láskou přichází do tohoto světa. Že když mluvíme o Ježíši, dochází k takové proměně v životě lidí. Toto bohatství, tento neslýchaný poklad vložil Bůh do hliněné nádoby. Tenkrát to bylo kuchyňské nádobí. Bylo užitečné. Je velmi hezké, ale také prosté. A také křehké. A šperky člověk obvykle nedává do hliněné nádoby. Neukládá je do kuchyňského nádobí. To je dost nepřiměřený obal.

„Ale vůbec ne,“ říká Pavel. „Vůbec to není nepřiměřený obal, patří to k sobě.“ Proč?

Aby, jak pokračuje, „aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.“ Bůh to po nás žádá. Aby tu existoval kontrast mezi zjevnou slabostí, kterou v sobě máme, a nedostatečností, kterou často pocítujeme – a přenesmírnou stvořitelskou energií, která skrze Ježíše přichází do tohoto světa, a kterou ve svých slovech předávají – sami křehcí, omylní, selhávající – lidé. Když toto slovo zazní do světa, je to síla.

Abychom ale nepřipisovali zásluhy na nesprávné konto a neříkali: „Jsme my to ale skvělí!“ říká Bůh: „Žádám to po vás, aby to lidé také často viděli: že jste celí křehcí, spousta prasklin a trhlin v životě.“ Nám křesťanům toho lidé mohou mnoho vyčítat. A média jsou toho plná, mluví o hříších křesťanů a církve. Ano: hliněné nádoby, křehké, snadno rozbitné, nepřiměřené nádoby.

Proto, aby zůstal patrný ten rozdíl: síla, která zachraňuje, která tvoří život, nepochází z nás – pochází od Boha.

Vzpomeňte si na sestru Olgu. Moje manželka a já jsme ji mohli už jako velmi starou poznat v domově důchodců v Haifě. Už jí bylo přes osmdesát.

Nikdy jsem nezapomněl, co řekl farář Moskovitz: „V totálně unavené tváři této sestry jsem viděl Boží slávu, slávu Mesiáše Ježíše.“

Sláva Otcova jednorozeného Syna, kterého poplivali. Který na smrt unavený a nevyspalý v Getsemane zápasí o cestu utrpení. A který pak za nás umírá na kříži. Umírá vyčerpáním, udušením, ztrátou krve. Boží sláva.

Pavel říká: „Ano, tak to je, protože Bůh zjevil svou slávu a sílu ve tváři ukřižovaného Krále.“ Vždycky to tak bude, že bude patrný tento rozdíl: My jako jeho poslové máme nejlepší poselství na světě, smíme vyprávět o živém Bohu, který v Ježíši přichází až k nám a dává vše do pořádku. Ale vždy bude jasné: Jsme plní prasklin – jen hliněné nádoby. Náhylné k rozbití. Ta síla je od něho. On přichází.

A proto vám to říkám. Když vás bude během příštích dní sužovat migréna nebo starosti o vaši rodinu, když vaše srdce budou soužití nevyřešené problémy a těžkosti milovaných, a budete mít chuť na něco docela jiného, nezapomeňte: Boží sláva v hliněných nádobách. V křehkých, rozbitných nádobách.

Tuhle lekci není snadné se naučit. Bolí to. Říkám vám docela upřímně: Taky bych rád vypadal silný, když smím předávat Boží sílu. Učím se, pracně a namáhavě, že to Bůh dělá jinak. Že jsme křehcí a rozbitní a někdy jsme na kusy. Kde budíme dojem, že my jsme ti silní, nejsme příliš užiteční Božímu dílu v tomto světě. Spíše jsme mu na překážku.

Přeji vám, abyste se tuto těžkou lekci uměli učit jako povzbuzení a vzpruhu. Já si to opakuji čím dál víc a raduji se z toho. Žijeme ze zaslíbení, že ukřižovaný Král má sílu života a my to s radostí oznamujeme dál.

Vám u televize říkám: Ano, můžete nám nahlédnout do karet, můžete se podívat, kolik střepů je v našem životě. Můžete se smát naší slabosti. Chci vám ale říct, že my máme Ježíše a Ježíš je jediný, kdo zlámal vaz smrti. S ním je možné žít. A nejkrásnější je, že na nás nezapomněl, ani na nás. Píseň, která o tom zpívá, se stala tématickou písní ProChristu.

Ted' si ji zazpíváme: Bůh na nás nezapomněl. Nejhorší, co se člověku může stát, je, že se otočí k Bohu zády a zapomene na něho. Ale ani na takové lidi Bůh nezapomněl. Bůh na nás nezapomněl.

1. Jako zázrak z nebe přichází na svět dítě,
začíná žít a velmi brzy se zaměří samo na sebe.

2. A pak jednou začne klást otázky po smyslu života.
Žiji jenom sám pro sebe nebo někam patřím?

Refrén: Bůh na nás nezapomněl, nikoho nenechává samotného.
Když ho opravdově hledáme, přichází víra.

3. Do lásky v našem životě proniká všednost.
Procítáme z velkých snů a rozmáhá se osamělost.

Refrén: Bůh na nás nezapomněl, nikoho nenechává samotného.
Když ho opravdově hledáme, přichází láska.

4. Když dny vadnou, ohrožuje nás strach a nemoc.
Kde je pak opora v životě - a co přijde po smrti?

Refrén: Bůh na nás nezapomněl, nikoho nenechává samotného.
Když ho opravdově hledáme, přichází naděje.